

הענינים הדורשים תיקון, ובמיוחד - תיקון כל הענין ד"לא נהגו כבוד זה לזה"⁶, על ידי התדברות האחד עם השני, מתוך שלום וידידות, ועד - לבוא למסקנה⁷.

אהבה שגרתית

1. הדיוק ד"נהגו כבוד זה לזה"⁸, מרמז שענין זה נעשה "מנהג" - שזה מדגיש הרגילות שבדבר, מנהג המקום וכיוצא בזה, כלומר, שהענין דאהבת ישראל נעשה מנהג רגיל, שאינו צריך להשתדל בעצמו וכו'⁹.

קח פיקוד אוהב

2. "נהגו" הוא גם מלשון "מנהיג", היינו, שכל אחד ואחד נעשה "מנהיג" בכל הקשור לאהבת ישראל ואחדות ישראל, לפעול זה על כל אלה שיש לו קשר ושייכות עמהם, שגם הנהגתם תהי' באופן ד"נהגו כבוד זה לזה"¹⁰.

אין מברכים שהחינו

3. נוהגים שבימי הספירה אין מברכים שהחינו על פרי חדש, מלבד ביום השבת, ובל"ג בעומר. אמנם, אלה הנוהגים לברך גם בימי הספירה - בודאי אין למנוע מהם כיון שנהגו בכך, ואדרבה - ימשיכו ויברכו¹¹.

6 עונת התיקונים

ראה ש"פ אמור תשמ"ט - ע' 112: "בימי הספירה ישנם הגבלות שונות בנוגע לעניני שמחה . . בגלל זה ש"מתאבלין על כ"ד אלפים מתלמידי רבי עקיבא שמתו בימים הללו". כמסופר בגמרא, שתלמידי רבי עקיבא מתו (מפסח ועד עצרת) "מפני שלא נהגו כבוד זה לזה". מכיון שזה דין בתורת חסד, והתורה (מלשון הוראה) היא נצחית בכל הזמנים, מובן שמזה ישנה הוראה לא רק בנוגע ל"מתאבלין כו" . . אלא גם ובעיקר - בנוגע לתקן את הענין ד"לא נהגו כבוד זה לזה", על ידי הוספה באהבת ישראל, ובפרט בהנהגת כבוד זה לזה, ועד השלימות בזה¹².

7 דיבור מוביל למסקנה האמיתית

שם ע' 120. וראה שם ע' 112-3: "לא נהגו כבוד זה לזה" בא תוצאה מזה שהקב"ה ברא את האדם באופן ד"אין דעותיהם שוות" . . הכוונה בזה שהקב"ה ברא את האדם באופן כזה היא . . על ידי זה שישנן דעות שונות מתחדשים ריבוי סברות וחיידושים, שכל אחד מחדש מצד (טבע) השכל שלו, ועד שזה מביא לסברא יותר נכונה ומסקנא והכרעה, על ידי זה שאנשים שונים עם סברות מחולקות מתדברים ביניהם (ולא שאחד מעלים או מוותר על סברתו - חיפץ הטבע שהטביע בו הקב"ה), רואים את הענין מר"כ צדיים, ובמילא הרי זה יכול להביא ומביא למסקנא יותר אמיתית (מכפי שהי' אילו היתה רק דיעה אחת) וכשמתדברים באופן כזה מובן שזה מתוך שלום וכבוד זה לזה (נוסף על זה ש"את והב בסופה"). ובה מתבטאת העבודה דימי הספירה . . ואפילו באם כבר נהי' מצב ד"לא נהגו כבוד זה לזה" ר"ל (כפי שהי' אז בתלמידי ר"ע) - לתקן את זה, ע"י הוספה בשלום בין אחד לחבירו. על ידי זה נעשה שלימות יותר נעלית מהשלום שקודם המחלוקת, וע"ד העילוי דשטר שיצא עליו ערעור, וקיימו בב"ד - שמקבל יתר תוקף (מתם שטר). ושם ע' 121: ואפי' באם נשאר ענין שא"א להתדבר עליו - הולכים לשלישי המכריע, רבני המקום, ומתנהגים לפי הוראתם ופסק-דינם - כפי הסדר ע"פ תורה, כמובן וגם פשוט¹³.

8 מנהג (אהבת) ישראל

משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדיות ע' 158: "ויש להוסיף ולבאר דיוק הלשון "נהגו כבוד זה לזה" - לשון שאינו רגיל בכגון-דא, ולכאורה הוי ל' למימר "חלקו (נמנו) כבוד זה לזה", "כבוד זה את זה" - לרמז שענין זה נעשה מנהג¹⁴.

9 הדין מחייב אהבה לפני משורת הדין

שם: "כיון שנעשה אצלו רגילות, ועד לטבע (שני עכ"פ). זאת ועוד: ידוע שב"מנהג" יש עילוי לגבי חיוב ע"פ דין, הנהגה לפני משורת הדין, מדת חסידות, ויחד עם זה, נעשה בו התוקף ד"מנהג ישראל תורה היא", וכמ"ש הרמב"ם בנוגע ל"גזרות תקנות ומנהגות" שפשוט בישראל, ובגד"ד - שהענין דאהבת ישראל הוא באופן דלפנים משורת הדין, מדת חסידות, וכאמור, זה נעשה חלק מתורה ומהלכות ופס"ד שבה¹⁵. ושם בהערה 117: "יש לקשר שני הפירושים - שגם ה"מנהג" שלפנים משורת הדין נעשה באופן של דבר הרגיל¹⁶.

10 משיחות ש"פ בהר תשמ"ט - התוועדיות ע' 158-9: "וגם הם יהיו "מנהגים" להשפיע על אחרים בזה כו"

11 מנהג ישראל תורה

רשימת דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת ביקור הרבנים הראשיים באה"ק שליט"א - י"א אייר תשמ"ט - התוועדיות ע' 134: "דובר אודות ברכת שהחינו בימי הספירה, ויש מקומות שנוהגים לברך שהחינו על פרי חדש, אבל לא על בגד חדש, ותלוי במנהג המקום. ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: אצלינו נוהגים שבימי וכו"¹⁷.

ספירת העומר

נשים משתתפות בספירה

א. אף שנשים פטורות ממצות ספה"ע להיותה מצוה שהזמן גרמא, הרי, נוסף לכך ש"בקצת מדינות שמו הנשים מצוה זו עליהם חובה"¹, כמו האנשים, בודאי יכולות לסייע ולהזכיר לבניהן ולבעליהן שלא ישכחו ח"ו יום אחד מימי הספירה².

תשוקה למתן תורה

ב. ועוד ועיקר, שיכולות וצריכות לסייע בהתעוררות התשוקה והגעגועים למתן תורה (תוכן מצות ספירת העומר)³.

תשוקה לגאולה

ג. ביחד עם התשוקה והגעגועים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מתי יהי' כבר זמן מתן תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והגעגועים להגאולה, שסופרים את הימים והשנים והדורות שנמצאים בגלות, וצועקים "עד מתי..."⁴.

להחזיר בבית שהתורה היא חיינו

ד. כיון שבמתן תורה קדמו הנשים לאנשים, כמ"ש "כה תאמר לבית יעקב", "אלו הנשים", ואח"כ "ותגיד לבני ישראל", אלו האנשים, להיותן היסוד של כל בית יהודי (כנ"ל) - צריכה להיות הקדימה שלהן גם בהכנה לקבלת התורה, עיי' שמחדירות בכל הבית את התשוקה והגעגועים לקבלת התורה, שהיא "חיינו ואורך ימינו" (כפי שאמרנו זה עתה בתפילת ערבית) דכאו"א מישראל ודכלל ישראל, לא רק חיים סתם, אלא דוקא אריכות ימים, שכולל (נוסף על ריבוי ימים) גם שכל יום הוא "ארוך", להיותו מלא עניני טוב וקדושה נצחיים, ועד שמוסיף כח וחיות בימים שלפנ"ז ובימים שלאח"ז⁵.

כוחות מיוחדים לכבד ולהסיק מסקנות

ה. בימי הספירה ישנם כוחות מיוחדים לתקן את המידות, וכל

זאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(1) שו"ע אדה"ז או"ח סתפ"ט ס"ב, וראה שם ס"ר תצ"ג.
(2) שיחה לנשי ובנות חב"ד, התוועדיות תנש"א ע' 244-5.

3 חוש נשי בחינוך

שם. ולהעיר מהראשי דברים דהשיחה לנשי ובנות חב"ד, כ"ח אייר, תנש"א: "התפקיד דנשי ובנות ישראל בענין החינוך - קשור גם עם ספה"ע, שאע"פ שבנוגע לעצם מצות הספירה אין זה חובה עליהם, אולם הם יודעים מזה, ועוזרים לאבא או לאח המבוגר שלא יחסר ח"ו, ע"י הסברתם שעל זה צריך חוש בחינוך וכו"⁶.

4 הלימוד המזורז

משיחת כ"ד אייר - לנשי חב"ד תש"נ - התוועדיות ע' 229: "ומבקשים מהקב"ה שתיכף ומיד יוציא את כל בני ישראל, כל אחד ואחת מישראל, כל משפחה ומשפחה, וכלל ישראל, מהגלות אל הגאולה . . ויש להוסיף שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה ובהמ"ק, אשר, הלימוד בענינים אלו ממחר ומזרז עוד יותר קיומן בפועל ממש וכו"⁷.

(5) שיחה לנשי ובנות חב"ד, כ"ג אייר תש"נ, התוועדיות ע' 223.

<http://www.moshiach.net/blind>: כתובתינו באינטרנט! כתובתינו בכל מקום! ומצווה לפרסם בכל מקום!

יחיא אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בקשה נפשית: לארגון בכל מקום, התוועדות, עם אוכל ולחיים, שבה ידברו במיוחד בעניני אהבת ישראל ואחדות

א. מהענינים העיקריים בימי ספירת העומר הוא — אהבת ישראל...

ד. והנה, הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל מתגלה ומתבטא — לכל לראש — כאשר רבים מישאל מתאספים יחד במקום אחד, "כאיש אחד בלב אחד", ולא עוד, אלא שתכליתה ומטרתה של האסיפה היא — כדי ש"איש את רעהו יעזור" ולהתעורר ולהתחזק בכל הפעולות הטובות, ובמיוחד — בהכלל גדול דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ובפרט כאשר מקשרים אסיפה זו עם סעודה כפשוטה, כולל ובמיוחד אמירת "לחיים" על היין — דבר המוסיף עוד יותר בתנועת הקירוב, "גדולה לגימה שמקרבת".

וכידוע פתגם אדמו"ר הזקן אודות גודל מעלתה של התוועדות — "פתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו" — כמשל האב הרואה את "התנהגותם הטובה של בניו באהבה באחיה בשלום ובריעות, איש את רצון רעהו ימלא, וכל אחד דואג לטובת חבירו כלטובת עצמו כו", אזי האב נתמלא עונג ונח"ר מהנהגת בניו, ומפליא לעשות לקיים משאלותיהם כו" (כאמור לעיל (ס"ב) שעי" שבת אחים גם יחד" נמשכים כל עניני ברכה)...

ו. לאור כל האמור לעיל — באה ההצעה והבקשה דלקמן, בקשה נפשית:

ביום השבת הבעל"ט, ש"ק פ' במדבר, מבה"ח וער"ח סיון, בעלות המנחה (שאו מתחיל כבר ענין האחדות דר"ח סיון (כנ"ל ס"ה)) — יתאספו בכל מקום ומקום רבים מישאל, אנשים ונשים וטף, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", שבת אחים גם יחד", להתוועדות רעים, עד לסעודה כפשוטה ("גדולה לגימה שמקרבת") — אנשים לחוד ונשים לחוד (כמובן וגם פשוט),

שבה ידברו דברי תורה בכלל, ובמיוחד — בעניני אהבת ישראל ואחדות ישראל, — החל מהמפורש בתשב"כ: "ואהבת לרעך כמוך", וכן בתושבע"פ: "רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה", ויתירה מזה: "זו היא כל התורה כולה ו- אידך פירושה הוא", וכן פרטי הדברים בספר "משנה תורה" להרמב"ם, ספר "הלכות הלכות", הלכה למעשה, עד לביאור רבינו הזקן בספר התניא בגודל מעלת והפלאת הענין דאהבת ישראל, ועד"ז בספריהם של כו"כ מגדולי ישראל שנתקבלו בכל תפוצות ישראל —

כולל — ההדגשה שבדבר, שההוספה באהבת ישראל ואחדות ישראל מבטלת את סיבת הגלות, ובדרך ממילא מתבטל גם (המסובב) הגלות.

[ולהעיר: בנוגע לתוכן הדברים אודות אהבת ישראל ואחדות ישראל — הרי "אין כל השכלים והדעות שוות, ואין שכל אדם זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חבירו", יש כאלו שיתפעלו יותר מביאור בנגלה דתורה, וישנם כאלו שיתפעלו יותר מביאור בפנימיות התורה, ולכן, יש למצוא את הביאורים והאותיות המתאימים לכל מקום וחוג לפי ענינו; אמנם, לכל לראש יש להדגיש את תוכן ונקודת הענין, באופן השייך לכאו"א מישאל, גם למי שרוצה ללמוד "כל התורה כולה (של אהבת ישראל) על רגל אחת" — כדברי הלל (כמענה לנכרי שאמר לו "גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת"): "דעלך סני לחברך לא תעביד ("ואהבת לרעך כמוך") זו היא כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא"!].

ועוד ועיקר — ש"איש את רעהו יעזור", לעודד איש את רעהו (ואשה את רעותה) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני אהבת ישראל ואחדות ישראל. ובמקומות אלו, אשר, מסיבות שונות קשה לעשות כל זה ביום השבת — יעשו זאת בימי החול, בר"ח סיון וכיו"ב (באופן המתור כו).

ז. בודאי יפרסמו את הדברים בכל מקום ומקום,

[ומובן, שבנידון זה אין הכרח לומר את הדברים "בשם אומרים", כי אם, ב- סגנון שיביא תועלת יתירה בקיום הדברים בפועל ממש, ובפרט שאין זה דבר- חידוש, אלא דברים המפורשים בתושב"כ ובתושבע"פ, ובמילא, כל מי שיתבונן בדבר — יבוא בעצמו למסקנא האמורה, ויעשה זאת סו"ס מפני שכך מצווהו שכלו הוא],

ויעסקו בזה ברוב מרץ חיות והתלהבות כו' (ופשיטא — לא באופן ד"מצות

אנשים מלומדה"), בהתחשב עם העובדא שזהו ענין נפשי בנוגע דבר מיוחד ובלתי רגיל כו' (ולכן, גם הדיבור עתה בענין זה הוא בזמן שלא ע"ד הרגיל — לא בסיומה של ההתוועדות, כרגיל בכגונדא, אלא בהתחלת וראש ההתוועדות), מפני צורך השעה כו'.
ח. ובנוגע לפועל:

כדי שהפעולות בענין זה תהיינה בסדר מסודר ובהצלחה רבה — יש צורך להתחיל מבעוד מועד, החל מפירסום הענין בכל מקום ומקום, ועד לארגון פרטי הדברים בפועל ממש בכל מקום ומקום.

ולכן, מעוררים על כך ביום השבת, "מפקחין על צרכי ציבור בשבת" — כדי שינצלו את כל ימי השבוע (החל ממוצאי שבת) לעסוק בהכנות הדרושות לכך, באופן ד"כל יומא ויומא עביד עבידתי",

כלומר, הגישה הכללית צריכה להיות בדרכי נועם ובדרכי שלום ("דרכי שבת"), ובזה גופא — כל יום ויום לפי אופן עבודתו המיוחד, "דרכי נועם" מצד מדת החסד (יום ראשון), "דרכי נועם" מצד מדת הגבורה (יום שני), וכיו"ב בכל ששת ימי השבוע,

עד ליום השבת עצמו, ובפרט בזמן "דרעוא דרעוין" שבו — שאז יתאחדו כל המתאספים והמתוועדים די בכל אתר ואתר, "לאחדים כאחד",

שכן, אע"פ ש"זמן כניסת שבת. הוא בכל מדינה ומדינה לפי זמן הימים והלילות שבה", ובמילא, ההתוועדויות שיתקיימו בכל מקום ומקום בזמן דמנחת שבת לא יהיו למטה בכדור הארץ באותה שעה ממש — הרי מכיון ש"עת רצון שלמעלה" (תוצאה מאחדותם של ישראל) "הוא למעלה מגדר המקום והזמן", נמצא, שכל המתוועדים בכל המקומות יתאחדו לאחדים כאחד ממש.

ט. ועוד נקודה בנוגע להכנות המעשיות — בקשר להוצאה הכספית:

פעולות אלו, ככל הפעולות, כרוכות בהוצאה כספית. וידוע השאלה [כפי שרגילים להשתמש — ע"ד הצחות — בלשון חז"ל] "כסף מנלן"...

הנה, לכל לראש ישנו המענה ד"תורת אמת" שהענין ד"כסף" נלמד מפסוק בתורה, כלומר, שישנה נתינת כח דתורה בכל הקשור לצורך ד"כסף" זה, ובמילא, בודאי ימצא מסיפף כסף עבור פעולות אלו בכל מקום ומקום — במקום זה עצמו, ומעלה יתירה בזה — כידוע שכל עניני קדושה אינם באופן של "חנם" ("אשר נאכל בחצרי חנם"), שכן, הנתינה מממונו מורה שהענין נוגע לו כו', עד שמשתתף בדבר גם בממונו, ובמילא, עוסק בזה ביתר חיות כו'.

אמנם, אם ישנו מקום שיכול להיות איזה גרעון, ח"ו, בפעולות אלו בגלל ההוצאה הכספית שבדבר — אזי, לאחרי גמר הפעולה (והחשבון), יודיעו למקום מרכזי מהו הסכום שנדרש לארגון ההתוועדות והמסיבה כו', ומכל המקומות המרכזיים יודיעו לכאן, ובלנידן, ישלחו מכאן עבור ההוצאות שבדבר, מתוך שמחה וטוב לבב.

י. ויהי"ר שקבלת ההחלטה טובה (עוד לפני שיתחילו לעסוק בדבר בפועל ממש) תפעל תיכף ומיד את ה"שכר" השייך לפעולה של אהבת ישראל ואחדות ישראל — ביטול הגלות,

ובפשטות — שתיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית השלימה ע"י משיח צדקנו, ובפרט — שנמצאים עתה בסיומו של השבת, בסמיכות למוצאי ש"ק, "סעודתא דדוד מלכא משיחא",

ואז, בבוא יום השבת הבעל"ט — תתקיים "התוועדות גדולה" דכל בני" ממש, "קהל גדול ישו בו הנה",

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", ו"משה ואהרן עמהם", ורשב"י עמהם, וכל צדיקי ונשיאי ישראל, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — שהרי צדיקים (ועד ל"רעמך כולם צדיקים") קמים לתחי' מיד,

ו"ראש המדברים" בהתוועדות זו יהי' — משיח צדקנו, שילמד תורה לכל העם (כולל האבות ומשה רבינו כו') — "תורה חדשה מאתי תצא", פנימיות התורה, ובאופן של ראי',

ואז יהי' גם מנין בני" — התוכן דפ' במדבר — בתכלית השלימות, "מנין ה- עשירי", ע"י משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", בעגלא דין ממש.

קטע משיחת ש"פ בחוקותי, כ"ב אייר ה'תשמ"ו — נדפס בלקו"ש חלק ל"ב ע"ב 266-270